

Roberto J. PAYRO (1867-1928) werkte als Argentijnse journalist van *La Nación* in België, tussen 1909 en 1923. Tijdens de Eerste Wereldoorlog, was hij tegen de neutraliteit van Argentinië omdat de Duitsers de Argentijnse vertegenwoordiger neergeschoten hadden. De Duitsers hebben dan PAYRO belet als journalist verder te werken. Hij is dus begonnen Belgische legenden te verzamelen. “ *Las ovejas del carnicero* ”, maakte deel uit van de 4 (vier) geselecteerde teksten van Roberto J. PAYRO, uitgegeven in de krant *La Nación*, van Buenos Aires, op 30 januari 1927, onder de titel “ *El ingenio popular - Cuentos belgas* ”, en werd NIET hernomen in *El Diablo en Bélgica* (1953) maar wel in *Cuentos del otro barrio* (1931). Die tekst bestaat al in het Frans in *Le Diable en Belgique* (IEA3637).

HET SCHAAP VAN DE SLAGER.

De dag voor het feest van de beschermheilige van Biesmerée, begreep de slager Christophe dat hij niet genoeg vlees zou hebben om aan de vele bestellingen van al zijn klanten te kunnen voldoen. Daarom besloot hij, om misverstanden te vermijden, te voet – zijn kar was buiten gebruik – bij Bérard te gaan, waarvan de boerderij in Stave was, niet zo ver van Biesmerée om een extra schaap te kopen.

Christophe had het buskruit niet uitgevonden, maar hij had dat ook niet nodig, want hij deed uitstekende zaken als enige leverancier van het dorp. De slagerij had hij geërfd van zijn vader – die deze ook van zijn vader geërfd had – en die bevond zich op het hoofdplein ...

Christophe had het besluit van deze aankoop genomen en met zijn pet en een witte schort – beroepsuniform – nam hij met veel moed de weg naar de boerderij in Stave ...

Hij vond Bérard aan de drempel van de deur in groot gesprek met zijn herder Lina (Léonard), die juist van het weiland met de schapen terugkwam. Als de zaak afgesloten was, had Lina – sluwe jongen met een onschuldig gezicht, men zou hem de zegen gegeven hebben zonder biecht – hem door zijn vele praten verplicht zijn baas meer te betalen dan gewoonlijk. Christophe bond de poten van het gekochte schaap samen en zette het over zijn schouders zoals men op de prenten ziet van de Goede Herder.

-Hij neemt ze mee met veel voorzorgen – zegt Lina ondeugend terwijl hij de moedige slager nakijkt.

- Hij neemt ze mee – roept Bérard uit – en er is niemand die ze hem zal afnemen !
- Denkt u baas ? Wel, als het van mij afhing, zou hij niet met haar in Biesmerée aankomen.
- Allee, allee, met één enkele oorveeg zou hij je op de grond achterlaten.
- Het gaat niet over kracht maar over list – antwoordde Lina minachtend. Zodra ik mijn list uitgewerkt heb, zal je er niet over klagen.
- Doe niet zo geslepen ... alsof ik je niet ken !...
- Wat krijg ik als ik ze hem afneem ?
- Wat je maar wil.
- Een lam meer voor mij bij de volgende worp ?
- Voor het loon van een week, en wie zijn belofte niet houdt krijgt een bult !

Zonder een woord te zeggen, ging Lina vlug een paar nieuwe schoenen halen die hem juist geleverd waren en nam de zijweg die de hoofdweg weer vervoegde aan de rand van het kleine bos van Stave. Daar aangekomen, had hij een paar minuten voorsprong op Christophe. Hij liet er midden op de weg een mooie

schoen vallen, en ging dan terug naar de bocht voordat de weg verder recht naar Biesmerée leidde.

Christophe, die Lina niet gezien had, vond een beetje later de schoen.

- Hij is nieuw ... en goed stevig – zei hij in zichzelf. Spijtig dat er maar een is. Wat kan je nu doen met maar één schoen ?

Juist in de bocht vond hij de andere schoen, in dezelfde omstandigheden.

- Twee maken een paar ! – zei hij zachtjes blij – hun eigenaar zal de zolen niet verslijten.

Na overal rond hem gekeken te hebben, om te zien of niemand hem bespiedde, liet hij het schaap, goed vastgebonden in de gracht, onder de eerste bomen van het bos, raapte de schoen op en liet in de richting van de andere ... Als hij terug kwam, vond hij het schaap natuurlijk niet meer. Hij zocht ze overal : geen schaduw, geen kleur, geen reuk van een schaap. Ze was verdwenen.

- Hoe kan dat nu ? – zei hij bitter. Ik moet me er maar bij neerleggen en een ander gaan kopen. Hij ging dus

terug naar de boerderij van Bérard, ontroostbaar ondanks zijn ontdekking die hem zo veel gekost heeft.

Op hetzelfde ogenblik, kwam Lina triomfantelijk de schuur binnen en zette het heroverde schaap terug in de kudde. Maar Bérard toonde bezwaar en zei al lachend :

- Je bent er niet zo goedkoop vanaf gekomen, ze heeft je je schoenen gekost.

- Mijn schoenen ? Helemaal niet ! Je zult zien hoe ik ze terugwin, Baas.

Zodra Christophe verscheen, triestig met zijn ontdekking in de hand stapte hij naar hem toe alsof hij door blijheid gedragen was.

- Mijn schoenen ! – riep hij uit –. Je hebt mijn schoenen gevonden die ik zojuist verloren ben op de weg naar Biesmerée !

- Hoe is dat mogelijk ? – merkte Christophe op –. Ik heb je op de weg naar de boerderij niet gezien en je was hier !

- Heel eenvoudig – legde Lina uit –. Terwijl u rustig langs de weg kwam, nam ik al lopend de zijweg. Ik moest wel het eerste aankomen.

De onschuldige Christophe verloor zijn laatste hoop als Lina zijn schoenen terugnam.

In een zucht zei hij : Wat een tegenslag ! Terwijl ik deze schoenen vond, verloor ik mijn schaap ! En ik moet nu die schoenen teruggeven maar niemand geeft me mijn schaap terug. Ik heb echt geen geluk !...

Bérard en Lina toonden veel belangstelling en vroegen war er gebeurd was. Als vrome christenen probeerden ze hem te troosten.

- Weet je – zei Lina. Het schaap heeft zich misschien losgetrokken en is dieper het bos ingegaan. Waarschijnlijk is het zo dat het gebeurd is. Waarom denk je dat ze verloren is ? Je moet goed zoeken ...

- Ik ga ze zoeken, geloof me maar dat ik zal zoeken ! – antwoordde Christophe –. Maar in afwachting, om zeker te spelen, zal ik een ander kopen, Meneer Bérard.

Hij koos ze uit, kocht ze, betaalde ze, zette ze op zijn schouders en vertrok.

- Deze keer zal hij er beter opletten ! – zei Bérard, die zijn lach niet meer kon onderdrukken.

- Weet je ! Ik ga ze hem weer afnemen, precies zoals de eerste keer. Wedden ?

- We zullen zien.

Lina liep al op de zijweg als een opgejaagde haas en zette nog minder tijd om bij het kleine bos van Stave aan te komen. Hij verstopte zich achter de dikste struik. Christophe kwam dichterbij, het hoofd laag, tot hij plots stopte en glimlachte. Zijn schaap blaatte zachtjes tussen de bomen, niet ver van hem.

- Daar is ze ! Deze keer zal ze mij niet ontsnappen !

Hij liet het tweede schaap in de gracht en begon de rand van het bos te doorzoeken, altijd wat dieper. Geen schaduw, kleur of reuk van een schaap ...

Als hij terugkwam, opgegeven van haar te vinden, was het tweede ook verdwenen ...

Voor het feest van de beschermheilige van Biesmerée, hebben vele van zijn klanten het zonder vlees moeten stellen.

Copyright :

- voor de Spaanse versie, Roberto J. Payro estates ;

- voor de Nederlandse vertaling, 2013, Anne MOERS